Valja se prisjetiti i jezične razlike između 'madraca' i 'mudraca' koju je Vesna Pusić podigla na nacionalnu razinu. Zgrožena diskriminirajućom izjavom jednog od saborskih zastupnika zaposjela je sve medijske prostore kroz duže vrijeme tražeći zadovoljštinu povrijeđenog ponosa. I to ne bi bilo osuđujuće kad ista ta Vesna Pusić silno povrijeđenog ponosa zbog „madraca“ ne bi u ime zvjerskih silovanja i poniženja silovanih žena davala oprost njihovim zlostavljačima.

Ministrica vanjskih poslova Republike Hrvatske Vesna Pusić svojom najavom i zauzimanjem za povlačenje Hrvatske tužbe protiv Srbije za genocid zaslužuje ozbiljnu analizu kao i oni birači koji su joj dali glas i omogućili da takvo što može i pomisliti, a kamoli izjaviti. Očito, poslije njezine izjave i konstatacije u nekadašnjem Hrvatskom državnom saboru da je Republika Hrvatska bila agresor na Bosnu i Hercegovinu nije bila dovoljno upozorenje koje nosi opasnosti takva politika. Uz neargumentirane izjave stavljala je temeljne hrvatske vrijednosti na pladanj u gaženju dostojanstva hrvatskih branitelja, svih Hrvata i građana koji žive u Republici Hrvatskoj.

Ništa tu ne začuđuje ako se ode korak dalje, te poveže ta izjava s prosinačkim žrtvama komesara zagrebačke policije Grge Anđelinovića , srodnika Vesne Pusić (djedova brata). Na tragu samo te dvije spojnice moglo bi se ozbiljno promišljati o novom nadasve modernom političkom pravcu pod nazivom „pusićizam“ ili „pušićizam“, kako ga već jezikoslovci nazovu. Njemu doprinosi uvelike i hrabro zauzimanje, još jednog Zorana Pusića koji se grčevito bori za (nad)ljudska prava.

Jezične razlike između 'madraca' i 'mudraca'

Na početku valja raščistiti sa samim nazivljem novog političkog pravca, jer je riječ „pušićizam“

istoznačnica s „pusićizam“. Da se ne bi mijenjali kasnije dokumenti i ispravljali po udžbenicima, bilo bi dobro da ministar znanosti Jovanović u demokratskom duhu odmah postavi ploču s jasnim natpisom tog neuništivog političkog pravca koji vuče korijene iz 1918. U duhu demokracije, ministar znanosti, obrazovanja i športa Jovanović to znade iz prakse, jer samo je športu skinuo jednu kvačicu i opet dobio tuđicu sport, čime je napravio cjelokupnu reformu resornog ministarstva.

Na tragu tog političkog pravca „pusićizma“ ili „pušićizma“, a kako se u oba slučaja radi o tuđicama, bilo bi dobro da to razriješi ministar znanosti na temelju svog bogatog životnog iskustva u prosvjeti i znanosti, čak šest mjeseci.

Valja se prisjetiti i jezične razlike između 'madraca' i 'mudraca' koju je Vesna Pusić podigla na nacionalnu razinu. Zgrožena diskriminirajućom izjavom jednog od saborskih zastupnika zaposjela je sve medijske prostore kroz duže vrijeme tražeći zadovoljštinu povrijeđenog ponosa. I to ne bi bilo osuđujuće kad ista ta Vesna Pusić silno povrijeđenog ponosa zbog „madraca“ ne bi u ime zvjerskih silovanja i poniženja silovanih žena davala oprost njihovim zlostavljačima.

Nažalost, tek danas, dok silovane i maltretirane žene srpskih logora iznose svoja svjedočanstva, za nju je to vjerojatno normalna pojava preko koje ona prelazi kao da nije bilo ništa. To nije genocid, pa ni nacionalni problem, to je manji problem od „madraca“? Tko se sjeća Zorana Pusića da se ikad oglasio o toj temi kao zagovornik ljudskih prava? Kako onda drukčije tumačiti doli da Vesna Pusić želi skinuti optužnicu Srbije za genocid u kojoj su oni perverzni srpski agresori maltretirali i silovali žene po srpskim zatočeništvima, nego da je zaboravila hrvatski jezik ili se to pak uklapa u novi politički pravac „pušićizam“ ili „pusićizam“.

Zar genocid nije silovanje, 21.000 ubijenih?

Pitanje se postavlja - tko je to ovlastio Vesnu Pusić da skida optužnicu za genocid od onih koji su u ratu ubijeni, a njih je više od 21.000!? U čije ime može govoriti Vesna Pusić ako je ratom i ratnim razaranjem bilo obuhvaćeno 54% hrvatskog teritorija, na kojem je živjelo 36% hrvatskog stanovništva. Nijedan hrvatski vojnik nije stupio na teritorij Srbije. Valja podsjetiti, u prosincu 1991. u Hrvatskoj je bilo oko 550.000 prognanika i izbjeglica, a k tome je 150.000 ljudi bilo u izbjeglištvu u inozemstvu. Prema podatcima Državne revizije za popis i procjenu ratne štete, izravna ratna šteta u Hrvatskoj u razdoblju 1990.–1999. godine iznosila je 236.431.568.000 kuna ili 65.350.635.000 DEM. Isto tako uništeno je 180.000 domova, 25% hrvatskog gospodarstva te prouzročeno 27 milijarda američkih dolara materijalne štete.

Dovoljno je to usporediti s hrvatskim proračunom, deficitom, kreditima i brojka je jasna. S tim bi zacijelo Hrvatska bila prva zemlja Europe po svojoj razvijenosti! Zašto se toga odreći, primarno je pitanje ministrici Pusić? U čije ime se ministrica Pusić odriče tužbe za genocid? Ako je, a tako se predstavlja, demokratična, onda će od rodbine svih žrtava poginulih, nestalih, silovanih, protjeranih, zatražiti potpis da može govoriti u njihovo ime. Drugi način je da se raspiše referendum, jer to je isto oblik demokracije. Iz ovih par analiza, 'pusićizam' ili 'pušićizam', pravac (kako odredi demokratski ministar Jovanović) jamačno ima jednu odrednicu uvriježenu u narodu – što mačka koti, miša lovi!

Na odmet ne bi bilo podsjetiti ministricu Pusić da je više od 11.000 traktora i drugih poljoprivrednih strojeva u srpskoj agresiji odvezeno iz istočne Hrvatske. Danas mnogi poljoprivrednici grcaju u dugovima, a da su im njihovi traktori ostali, hrvatsku bi zemlju orali. Manipulatori i uvoznici ostali bi u tom slučaju kratkih rukava.

Ako je Njemačka koja je prijateljska s Francuskom, štoviše s kojom je i pokrenula Europsku zajednicu iz koje je nastala EU, prošle godine platila zadnju ratu ratne štete, zašto to ne može Srbija koja je bila agresor i izvršila genocid nad hrvatskim narodom? Ratu po ratu novčano, po tisuću novih traktora godišnje za one koje su ukrali, zapravo koliko može i koliko se odredi dogovorom!

Na istini se grade dobrosusjedski odnosi, a ne na pušićizmu ili pusićizmu koji svojim učenjem niječe zločin, žrtvu i ljudsko dostojanstvo!

Vlado Čutura